

CALAMITY / BILLY

TWEELUIK VAN EEN VERLOREN PARADIJS

Een muzikaal theaterproject opgebouwd rond twee mythische figuren van het Amerikaanse Westen: Calamity Jane en Billy the Kid.

Première 6 maart 2018 te Lyon
Na een Franse tournee bij OPERA21
op 28 april 2018 te Concertgebouw Brugge

Claron McFadden | Bertrand Belin | Jean Lacornerie | Gérard Lecoïnte | Les Percussions Claviers de Lyon

Compositie "Calamity Jane's brieven aan haar dochter" van Ben Johnston

Michael Ondaatje's "The Collected works of Billy the Kid"

Nieuwe compositie van Gavin Bryars

Na het lezen van Michael Ondaatje's *The Collected works of Billy the Kid* en het beluisteren van *Calamity Jane's brieven aan haar dochter* van Ben Johnston, kwam Jean Lacornerie op het idee om deze twee helden uit het Wilde Westen samen te brengen. Gavin Bryars schreef nieuwe muziek voor Bertrand Belin, die Billy the Kid vertolkt en voor Claron McFadden, die alle vrouwelijke personages die hij ontmoette vertolkt: Sally Chisum, Angela Dickinson en Paulita Maxwell.

INLEIDING

***Calamity/Billy* is een muziektheaterstuk rond twee sleutelfiguren uit het mythische Amerikaanse verleden, een moeder en een knaap, Calamity Jane en Billy the Kid. Twee slechteriken die ons dierbaar zijn, diepmenselijke desperado's**

Van haar kennen we de brieven aan haar dochter, stuntelig en liefdevol ... en apocrief. Van het enfant terrible bleven er documenten, politieverlagen en getuigenissen over waaruit Michael Ondaatje een poëtisch werk heeft gepuurd. Een aantal grote namen uit de hedendaagse muziekwereld komen nu voor hen samen rond deze teksten om hun tragisch levensverhaal te vertellen.

Bertrand Belin, met zijn bluesstem, zal Billy vertolken in een volledig nieuwe compositie van Gavin Bryars. Sopraan Claron McFadden zal Calamity Jane zingen op een partituur van Ben Johnston uit 1989. Het tweeluik zal zich ontfouwen in het klanklandschap van het ensemble Percussions Claviers de Lyon.

Calamity Jane's brieven aan haar dochter

"must tell you something.^[SEP]
 There is a shack not very far from my hut.^[SEP]
 & a bunch of outlaws living there.^[SEP]
 I cook lots of things for them.^[SEP]
 They pay me well for everything.^[SEP]
 What they do is none of my business.^[SEP]
 I don't disturb them any.^[SEP]
 Let sleeping dogs lie, is my motto."^[SEP]

"Can't see to write anymore.^[SEP]
 There is some thing I should confess to you but just I can't.^[SEP]
 I shall take it to my grave.^[SEP]
 Forgive me & consider I was lonely"

Enkele vragen aan Jean Lacornerie, regisseur van *Calamity/Billy* en directeur van het Théâtre de la Croix-Rousse in Lyon:

- Waarover gaat het verhaal?

Er zijn twee verschillende verhalen. Calamity Jane schrijft een brief aan haar dochter die ze in Engeland heeft laten opvoeden. Daarin vertelt ze over haar dagelijks leven tussen de outlaws in het Wilde Westen. Ze vertrouwt haar dochter haar geheimen toe en geeft haar enkele keukenrecepten. Billy the kid vertelt over zijn drang naar vrijheid en wordt geconfronteerd met twee vrouwen waarop hij verliefd was. De tekst is niet gebaseerd op een lineair verhaal. Het is een evocatie aan de hand van opeenvolgende passages rond twee grote figuren uit het Amerikaanse Westen.

- Hoe rijmt u het verhaal met de muziek?

De muziek is afkomstig van twee componisten. Ben Johnston schrijft miniaturen die de anekdotes van Calamity kenschetsen met verwijzingen naar Amerikaanse folkmuziek. Gavin Bryars schrijft lyrischer. Zijn muziek is als een soundscape bij de tekst van Michael Ondaatje, waarvan we met name de gedichten en hun overweldigende visies hebben bewaard.

- Welke personages dragen het verhaal?

Calamity (het is een monoloog) in het eerste deel, en in het tweede deel Billy die geconfronteerd wordt met Sallie Chisum, het nichtje van de befaamde veebaron, en saloonmeisje Angela Dickinson.

INTENTIENOTA van Jean Lacornerie

Twee mythische figuren uit de Far West, maar ook twee manieren om de mannelijkheid in vraag te stellen: zij is een manwif, hij een 'kindman'.

Wat staat er in *Calamity Jane's Letters to her Daughter*? Het zijn korte, onhandige brieven. Flarden van verhalen. Ontboezemingen. Een poging om respectabel te lijken in de ogen van een onbekend meisje dat in Engeland opgevoed wordt. Keukenrecepten. Fragmenten van historische getuigenissen. Fragmenten van de mythe van het Amerikaanse Westen. Wat staat er in *The Collected Works of Billy the Kid*? Getuigenissen, krantenartikels, foto's en door waanbeelden bezielde gedichten. Wat beide teksten gemeen hebben, is het tegendraadse beeld dat ze ophangen van deze twee figuren uit het Amerikaanse Westen. Een intiem en verborgen beeld. Als een vertrouwelijke mededeling die enkel voor onze oren bestemd is. Men heeft lang gedacht dat Calamity Janes brieven aan haar dochter authentiek waren. En sommige mensen willen het blijven geloven omdat die brieven zo mooi zijn, omdat ze zo juist klinken. Alsof Calamity Janes vrouwelijkheid, die tussen de vouwen van deze brieven verscholen ligt, meer diepgang zou verlenen aan de legende van de fallische figuur die de mannenwereld van de Far West-pioniers trotseerde. Ben Johnston, Amerikaanse grootmeester van de microtonale muziek, toonzette de brieven voor een sopraanstem. Ze klinkt lyrisch als er opstandigheid opwelt, de hoge noten schallen als er een uitdaging opduikt. Met behulp van een viool met volksmuziektrekjes, een piano uit een oud saloon en een drumstel verzint de componist een nieuwe toonladder (met kwartnoten) die een klankkleur oplevert in sepia, net zoals de licht wazige foto's van Martha Canary (Calamity Janes echte naam) die bewaard zijn gebleven. Een muziktaal die tegelijk hedendaags en nostalgisch is.

Samen met Gérard Lecoq vroegen we aan de componist Gavin Bryars om Ben Johnstons schets (van een twintigtal minuten) uit te breiden met een bewerking van Michael Ondaatjes *The Collected Works of Billy the Kid*. Dat was een van de eerste teksten van de auteur van *The English Patient*; hij dient Calamity Janes brieven tot antwoord. Ondaatjes boek biedt een intiem portret

van een figuur uit het Westen die ook de regels van de mannelijkheid aan zijn laars lapt: 'the Kid' toont openlijk de sporen van zijn kindertijd. Voor het libretto hebben we vooral de gedichten bewerkt, waaraan Ondaatje een ondertitel meegaf: *Left-Handed Poems* (linkshandige gedichten – een andere manier om tegen de norm in te gaan). Deze teksten, waar wrange beelden doorheen spoken, roepen om muziek. Gavin Bryars, die beter dan wie ook de weerklank van de menselijke stem kan versterken, schrijft een compositie voor blueszanger (Bertrand Belin) en lyrische sopraan (Claron McFadden) die een plaats krijgt in het klanklandschap van het ensemble Percussions Claviers de Lyon. Ver weg van filmmuziek voor actiefilms zal via deze meditatieve geluidswereld gaandeweg een landschap kunnen ontstaan op het toneel, het verschijnen van een gebaar in de povere vlam van een lamp. Scherven, fragmenten van scènes die bij ons de nostalgie naar een vrije wereld kunnen oproepen.

Gesprek met Laurent Langlois (medewerker spreiding) & Jean Lacornerie

Laurent Langlois: Al jarenlang stelt u zich op als een regisseur gespecialiseerd in voorstellingen waarin muziek op het toneel gespeeld wordt. Is dat altijd zo geweest?

Jean Lacornerie: Eigenlijk wilde ik eerst in de opera werken, maar dat verveelde me al snel. Daarna ben ik overgeschakeld op het theater – terwijl ik de muziek een aantal jaren vergat – en werkte ik met klassiek theater en hedendaagse auteurs. Door een toevallige ontmoeting ben ik naar de muziek teruggekeerd, maar dan in vrij soepele formaten waarin ik kon werken zoals in het theater.

LL: Wat heeft u ertoe aangezet met muziek en muziektheater te werken?

JL: Een grote liefde voor muziek en de overtuiging dat zij het theater een onvergelykbare energie, een weergaloos gevoel bijbrengt.

LL: Hoe zou u het muziektheater voorstellen? Het is een genre dat nog niet enorm ontwikkeld is in Frankrijk. Waarom hebt u dit specifieke parcours afgelegd?

JL: In het muziektheater heerst een vrijheid die nog niet volledig verkend is. Dat boeit mij.

LL: Denkt u dat muziektheater een onduidelijk en ingewikkeld imago heeft bij het publiek?

JL: Neen, want ik zie dat de voorstellingen met muziek de meeste bijval kennen in het Théâtre de la Croix-Rousse.

LL: Zou muziektheater verder moeten ontwikkeld worden om een meer verscheiden publiek aan te spreken?

JL: Met muziektheater bereik je ook een breed publiek dat naar voorstellingen komt kijken, maar nooit naar concerten gaat.

LL: U leidt al zeven jaar het Théâtre de la Croix-Rousse op de heuvels van Lyon. Wat zou u er graag bereiken?

JL: Onze opdracht bestaat erin het grote publiek aan te spreken. Het is onze bedoeling dat publiek ertoe te brengen naar kwalitatieve en vernieuwende voorstellingen te komen kijken.

LL: Bij het overlopen van de lijst van uw producties valt op hoe eclectisch u te werk gaat. Want overgaan van Offenbach naar Gavin Bryars ...

JL: Ik wil uitdrukkelijk geen specialist zijn en zowel muziek als theater op de planken brengen, zowel met lichtvoetige als met tragische werken aan de slag gaan. Want ik denk dat ik zo mijn blik kan verrijken.

LL: Hoe gebeurt de ontmoeting met een componist? Hoe verloopt de samenwerking?

JL: Ik heb nog niet vaak met een levende componist kunnen samenwerken; het gebeurde eerder al met Philippe Hersant, iemand die ik goed kende. Er is tijd nodig om elkaar te benaderen. Het gesprek met Gavin Bryars duurt nu al twee jaar. De band wordt onderhouden dankzij Gérard Lecoq, voor wie hij al veel stukken schreef en die de muzikale leiding heeft in dit project.

LL: Hoe werkt u met gesproken woord en met zang? Vindt u dat ze vanuit dramaturgisch oogpunt hetzelfde bijdragen of elk iets anders?

JL: Een lichaam dat spreekt en een lichaam dat zingt, dat zijn twee heel verschillende dingen. Het lichaam wordt niet op dezelfde manier ingezet. Ik vertrek van die toestand van het lichaam om samen met de uitvoerder te ontdekken waar hij of zij echt vrij kan zijn. Dat is heel persoonlijk en intiem, en het is boeiend.

LL: En wat brengt muziek bij in het theater?

JL: Volgens mij kan muziek in het theater niet dezelfde rol vervullen als filmmuziek. Ze roept een andere tijdsbeleving op die ik tracht uit te drukken via de ruimtelijke enscenering.

LL: Uit uw biografie blijkt dat u instond voor de Franse creatie van veel werken uit het 20ste-eeuwse Amerikaanse repertoire. Vanwaar die interesse, die ditmaal tot het project rond Calamity Jane en Billy the Kid geleid heeft?

JL: Ik was uitgenodigd op het Festival van Charleston en heb zo per toeval het Amerikaanse repertoire ontdekt. Ik vind dat dit onterecht miskend wordt in Frankrijk. Voor mij is regisseren ook werken doen ontdekken; ik was blij dat ik de anti-Amerikaanse vooroordelen in Frankrijk kon weerleggen. Ik heb ook ontdekt dat ik mij verwant voel met de taal van dat land en met zijn muziek, zijn energie, zijn eenvoud. Maar de Amerikaanse muziek is heel verscheiden en Ben Johnston behoort tot een stroming van componisten die ongebreideld experimenteren. Ze staan nogal ver van wat men zich gewoonlijk voorstelt bij 'Amerikaanse muziek'.

LL: U hebt eerder al rond Calamity Jane gewerkt, de figuur die aan de grondslag ligt van dit tweeluik. Herneemt u dat oudere werk en hoe brengt u het dan in verband met Billy the Kid?

JL: Ik zal inderdaad verder werken met wat ik al rond Calamity Jane gedaan heb. Het is een intimistisch stuk, in een heel gedempte sfeer, alsof de toeschouwer de oren moet spitsen om een geheim te vernemen. Voor Billy denk ik dat we met beelden moeten werken, vermits Ondaatjes teksten geïnspireerd zijn op foto's. Met Marc Lainé en Stefan Zimmerli hebben we een scenografie ontworpen waarin we beelden kunnen projecteren. Maar we zullen geen foto's gebruiken. Stephan, een fantastische tekenaar, zal de landschappen en decors herscheppen en we zullen zijn tekeningen projecteren terwijl ze ontstaan. Zo zullen we in een rustige en zwevende tijdsbeleving kunnen stappen – dat is ook die van Gavin Bryars' muziek, denk ik.

LL: Wat bedoelt u met de ondertitel die u koos, 'Tweeluik van het verloren paradijs'?

JL: Ik denk dat er uit beide teksten heel veel nostalgie spreekt, die van een periode uit de geschiedenis waarin helden een bepaalde vorm van vrijheid konden verpersoonlijken die wij verloren zijn.

LL: U gaf Gavin Bryars dus een schrijfpdracht voor een compositie die, volgens u, een interessante dialoog kan aangaan met Ben Johnstons werk rond de stemtextuur?

JL: Toevallig heeft Gavin Bryars met Ben Johnston kunnen kennismaken. Hij is verheugd dat hij van diens muziekwereld kan vertrekken om dit nieuwe werk over Billy te schrijven. We weten dat zijn componeerwerk zich voedt met de muziek van anderen. Toch denk ik dat de manier waarop beiden voor de stem schrijven verschillend is. Ben Johnston laat de sopraanstem in heel uiteenlopende registers zingen, van blues tot folk, over lyriek met een heel grote omvang die tot het uiterste gaat in de hoge noten. Claron McFadden, die zowel hedendaagse muziek als barok kan zingen en ook actief is in jazz en improvisatie, is echt ideaal voor deze rol. Gavin wil ook schrijven voor een mannenstem die geen operastem is, geplaatst tegenover een lyrische vrouwenstem. Hij werkte onlangs samen met Tom Waits en wil schrijven voor een stem met dezelfde persoonlijkheid. We hebben hem Bertrand Belin voorgesteld en ze konden het onmiddellijk uitstekend met elkaar vinden.

CREDITS

COMPOSITIE: BEN JOHNSTON • GAVIN BRYARS

TEKST: MICHAEL ONDAATJE

MUZIKALE LEIDING: GÉRARD LECOINTE

REGIE: JEAN LACORNERIE

SCENOGRAFIE: MARC LAINÉ • STEPHAN ZIMMERLI

ZANG: CLARON MCFADDEN • BERTRAND BELIN

MUZIKALE UITVOERING: PERCUSSIONS CLAVIERS DE LYON

Gérard Lecoïnte (vibrafoon), Gilles Dumoulin (marimba), Jérémy Daillet (marimba), Sylvie Aubelle (bas marimba), Raphaël Aggery (clavier) en Lyonel Schmit (viool)

CHOREOGRAFIE RAPHAËL COTTIN

LICHTONTWERP DAVID DEBRINAY

KOSTUUMS MARION BENAGES

Een productie van Muziektheater Transparant, Théâtre de la Croix-Rousse Lyon en Théâtre de La Renaissance Lyon

In een coproductie van Percussions Claviers de Lyon, Maison de la Culture de Bourges, Concertgebouw Brugge en Operadagen Rotterdam.

Taal: FR en ENG (ondertiteld in het NL in Brugge)

1e deel: "Calamity Jane, brieven aan haar dochter" muziek door Ben Johnston (Ed. Smith Publications) tekst door Jean McCormick

2e deel: "Billy the Kid, collected works" creatie door Gavin Bryars, tekst door Michael Ondaatje's, franse vertaling door Michel Lederer, paru aux Éditions de l'Olivier et Points

Duur: +- 1u45

"Calamity Jane, brieven aan haar dochter" : 20 min

"Billy the Kid, collected works": 1h15

Leeftijd: +14

BIOGRAFIEËN

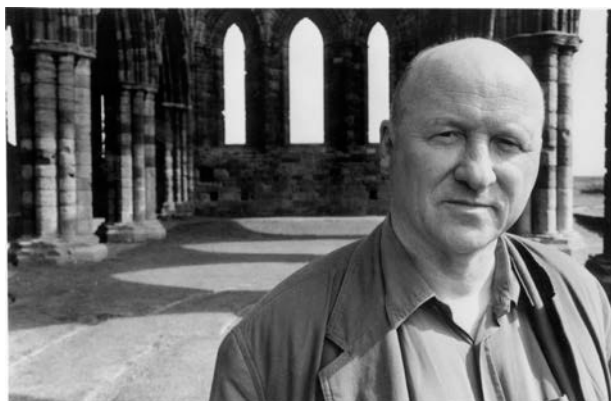

Ben Johnston werd geboren in 1926 in Macon, Georgia. Hij doceerde compositie en muziektheorie aan de Universiteit van Illinois Urbana-Champaign van 1951 tot aan zijn pensionering in 1986.

Gedurende die tijd was hij in contact met leden van de muzikale avant-garde zoals John Cage en Iannis Xenakis. Johnston startte zijn carrière met traditionele compositie tot hij met Harry Partch instrumenten begon te maken die gebruikt werden in live-optredens en in de studio. Door de tussenkomst van Partch ging Johnston bij Darius Milhaud studeren aan het Mills College in Oakland (in de buurt van San Francisco). Johnston ontmoette daar in 1952 John

Cage en werd door hem uitgenodigd naar New York om tijdens de zomerperiode les bij hem te volgen. Johnston verbleef er meerdere weken en samen met Earle Brown hielp hij Cages stuk te produceren voor magneetbanden, *Williams Mix*. Cage moedigde hem aan om zijn verlangen om elektronische instrumenten te gebruiken in plaats van traditionele voort te zetten, wat toen nog niet erg gebruikelijk was.

Gedurende 10 jaar werkte hij aan de integratie van microtonen in traditionele instrumenten en in zijn compositie-taal. Er waren verschillende fasen in dit werk, maar in 1960 vestigde Johnston zijn microtonale notatie op basis van rationele intervallen van pure intonatie, welke musicoloog Kyle E. Gann beschrijft als een "levenslange trouw" voor de "microtonaliteit." Ben Johnston werkte ook samen met Burill Philips en Robert Palmer.

GAVIN BRYARS
photo credit: Gautier Deblonde

Gavin Bryars, geboren in 1943, studeerde filosofie, maar werd een jazz bassist en een pionier van de vrije improvisatie met Derek Bailey en Tony Oxley. Vroege iconische stukken zoals *The Sinking of the Titanic* en *Jesus' Blood Never Failed Me Yet* kenden een groot succes. Zijn werk omvat vijf Opera's, een grote hoeveelheid kamermuziek, verschillende concerten en vele vocale muziek (Hilliard Ensemble, Trio Mediaeval, Red Byrd, Latvian Radio Choir, Estonian National Male Choir, Iarla O'Lionaird, Singer Pur, The Crossing). Hij heeft

veel samengewerkt met beeldende kunstenaars (bv. Juan Muñoz, Bruce McLean), choreografen (bv. William Forsythe, Merce Cunningham, Edouard Lock, David Dawson, Carolyn Carlson) en theaterregisseurs (bv. Robert Wilson, Atom Egoyan).

Hoogtepunten van het seizoen 17/18 zijn de Duitse première en tournee van zijn ballet *The Seasons* met choreograaf Edouard Lock, een herneming van zijn ballet uit 2014 *Peer Gynt* met choreograaf Gregor Zollik, en de Europese première van zijn kameropera *Marilyn Forever* bij de Volksoper Wien.

Nieuwe opdrachten omvatten een tweedelig ballet over Orpheus voor Ballet van Vlaanderen en *Requiem*, een grootschalig ballet voor het Nederlandse Nationale Ballet dat in première gaat in 2019. Sinds 1986 speelde, toerde en nam hij muziek op met het Gavin Bryars Ensemble. Hij heeft

vele opnamen gemaakt voor ECM, Point, Philips, Naxos, Decca en zijn eigen label GB Records.

www.gavinbryars.com

Michael Ondaatje werd geboren op 12 September 1943 in Sri Lanka. In 1954 emigreerde hij met zijn familie naar Engeland, waar hij aan het Dulwich College studeerde. In 1962 verhuisde hij naar Canada, verkreeg er de Canadese nationaliteit en rondde er zijn studies verder af. In 1970 verhuisde hij naar Toronto, waar hij Engelse literatuur doceerde aan de Universiteit van York Glendon College.

Hij begon te publiceren in de jaren '60 en gaf hij zijn werken uit bij Toronto's Coach House Books, een kleine onafhankelijke uitgeverij. Hij lanceerde zijn carrière als schrijver met de publicatie van collecties van gedichten, met inbegrip van, en meer in het bijzonder *The Collected Works of Billy the Kid: Left-Handed Poems*, 1970. Zijn eerste roman, *Coming Through Slaughter*, een fictieve versie van het leven van jazzmuzikant Buddy Bolden, verscheen in 1976 en werd later aangepast voor theater. In 1992 publiceerde Ondaatje zijn meest bekende roman *The English Patient* die hem de Booker prize opleverde. De roman werd herdrukt in Frankrijk onder de titel *Le patient Anglais* na de release van de gelijknamige film door Anthony Minghella. De film won in 1977 de Oscar voor beste film en de Franse actrice Juliette Binoche ontving de Oscar voor beste actrice in een bijrol. In 2000 ontving Ondaatje voor de roman *Anil's Ghost* de Canadese 'Giller Prize' en ontving hij een 'Governor General's award', evenals Frankrijks 'Prix Medici' voor buitenlandse literatuur. In 1988 kreeg Ondaatje de titel van officier in de Orde van Canada (OC) en twee jaar later werd hij buitenlands erelid van de 'American Academy of Arts and Letters'.

Gérard Lecoq is oprichter en artistiek directeur van Percussions Claviers de Lyon en ook een eclectisch componist-arrangeur. Hij studeerde aan het Conservatoire National Supérieur de Musique Lyon bij François Dupin en Gérard Gastinel. Op het einde van zijn studies richtte hij met 4 andere studenten Percussions Claviers de Lyon (PCL) op en voltooide hij zijn eerste transcripties van werken van Claude Debussy en Maurice Ravel, die PCL zijn unieke klank gaven.

Tezelfdertijd was hij van 1983 tot 1998 een van de belangrijkste percussionisten van het Orchestre de l'Opéra National de Lyon, waar hij werkte met John Eliot Gardiner en Kent Nagano. In 1998 begon hij zich geheel te wijden aan Percussions Claviers de Lyon en bouwde met het gezelschap een steeds meer divers hedendaagse repertoire op.

Hij is betrokken geweest bij vele muzikale avonturen waarbij hij werkte met leidende figuren zoals Keiko Abe, Martial Solal, Doudou N'Daye Rose, David Robertson en Emilie Simon, en met verschillende componisten zoals Steve Reich, Gavin Bryars, Thierry Pécou, Denis Badault, Thierry de Mey, François Narboni en Xu Yi.

Lecoq arrangeerde ongeveer 100 stukken voor het ensemble en componeerde ook stukken voor andere percussie-groepen (Point bak, Trois épilogues, D'après masques). Zijn werk in 2007 met Jean Lacornerie voor *Les Folies d'Offenbach* en met Emmanuelle Prager voor *Trois contes* was een keerpunt in zijn carrière, die nu vooral gericht is naar het podium.

Na het componeren van de muziek voor *Cendrillon* voor Cie Alma Parens, werkte hij met Jean Lacornerie aan een herziene versie van *West Side Story* (2009), *Coq d'Or* (2011) en de musical-komedie *Bells Are Ringing* (2013), die zeer opmerkelijk waren. In 2014 werd hij benoemd tot directeur van het Théâtre de La Renaissance (Oullins, Grand Lyon), met een project ter bevordering van alle vormen van muzikale producties.

Jean Lacornerie is directeur van het Théâtre de la Croix-Rousse in Lyon waar hij een programmering opbouwt op het snijpunt van theater en muziek. Hij kreeg een opleiding van Jacques Lassalle en is gespecialiseerd in het Amerikaanse repertoire van de 20ste eeuw en de musical. Hij heeft Franstalige versies gecreëerd van onder meer *Of Thee I Sing* van George Gershwin, *One Touch Of Venus* en *Lady In The Dark* van Kurt Weill, *The Tender Land* van Aaron Copland.

Sinds een tiental jaar werkt hij regelmatig samen met de Opera van Lyon voor wat betreft kameropera- en muziektheaterproducties. Na de creatie van *Façade: de wereld van Mata Hari*, zal hij de regie verzorgen van *Mozart et Salieri* van componist Nikolaï Rimsky-Korsakov in de Opera van Lyon en daarna de regie van *Calamity/Billy* met composities van Ben Johnston en Gavin Bryars in het Théâtre de la Croix-Rousse. Deze muziektheaterproductie gaat op tournee in het voorjaar van 2018 in Frankrijk (diverse locaties), België (Brugge), Nederland (Rotterdam) en Hongarije (Boedapest)

De Amerikaanse sopraan **Claron McFadden** (°1961) studeerde cum laude af aan de Eastman School of Music in Rochester, New York en woont sinds 1984 in Nederland. Ze is bekend om haar zeer divers repertoire - gaande van barok tot hedendaagse muziek - en werkte samen met dirigenten zoals Sir John Eliot Gardiner, Frans Brüggen and Sir Andrew Davies.

Ze zong belangrijke operarollen zoals de titelrol in *Lulu* in Glyndebourne, de rol van Zerbinetta in de Nederlandse Nationale Operaproductie *Ariadne auf Naxos* en de titelrol in Cavalli's *La Didone* in de Scala met Fabio Biondi. Ze staat bekend om haar unieke interpretatie van hedendaagse muziek en heeft vele wereldpremières op haar naam staan, inclusief werken van Harrison Birtwistle, Jörg Widmann en Michel van der Aa. Ze

werkt regelmatig met het Arditti Quartet en Klangforum Wien. Ze participeerde aan verschillende projecten waarin diverse kunstvormen gecombineerd werden, zoals *Pitié* van Alain Platel en de dansfilm *Symmetrie* van Ruben van Leer, gefilmd in C.E.R.N. Ze wordt vaak gevraagd om improviserende musici te vervoegen zoals Kris Defoort en is een regelmatig lid van de David Kweksilber Big Band. Ze is huisartieste bij Muziektheater Transparant en realiseerde verschillende multidisciplinaire projecten: *Lilith* (2012), *Secrets* (2015), *Nachtschade: Aubergine* (2017) en het meest recent *Façade: de laatste dagen van Mata Hari* (2017). In 2002 werd Claron McFadden genomineerd voor een Grammy Award. In 2007 kreeg ze de Amsterdamprijs voor de Kunsten uitgereikt. Ze is lid van de Koninklijke Nederlandse Academie van de Kunsten en haar TEDx talk in 2010 werd uitgekozen om op de prestigieuze TED.com website te staan.

www.claronmcfadden.com

Bertrand Belin is als artiest en schrijver van vele markten thuis: hij is gitarist, arrangeur, auteur, componist en zanger. Zijn muzikale expressie ontleent hij zowel aan de rock- als aan de countrymuziek, en doet denken aan zowel Debussy als Dylan als aan Bill Callahan en Elvis Costello. Belin was tussen 1989 en 2005 gitarist bij "Stompin' Crawfish", "Sons of the Desert" en "Les Enfants des Autres", met wie hij verschillende albums opnam en vele malen op tournee ging. Tijdens het werken als een singer-songwriter componeerde hij ook muziek voor theaterproducties en

films, met inbegrip van de korte film *Avec Marinette* van Blandine Lenoir, waarvoor hij de award voor beste muziek won op het festival van Clermont-Ferrand. Hij componeerde ook de muziek voor *Zouzou*, Lenoir's avondvullende film. Hij bracht zijn eerste album *Bertrand Belin* uit in 2005 en zijn tweede *La Perdue* in 2007. Hij is ook betrokken bij Philippe Decouflé's *Sombreros* sinds 2007. In 2010 bracht hij zijn derde album *Hypernuit* uit dat unaniem geprezen werd door de critici en waarmee hij de Grand prix du Disque van de Académie Charles-Cros won. Zijn vierde album *Parcs* werd uitgebracht in mei 2013. In maart 2015 publiceerde Belin zijn eerste roman *Requin* (éditions P.O.L.). Belin maakte zijn theaterdebuut in 2015 in *Spleenorama* (geschreven en geregisseerd door Marc Lainé), en verscheen in *Low / Heroes*, een show op basis van David Bowie's *Berlin*, in een regie van Renaud Cojo bij de Philharmonie van Parijs. In oktober 2015 bracht hij zijn nieuwste album uit *Cap Waller*. In 2016 zal Belin de steracteur spelen in een nieuwe film van Dominique Choisy. www.bertrandbelin.com

1983 is het begin van het buitengewone muzikale avontuur van vijf getalenteerde en creatieve keyboard percussionisten - de **Percussions Claviers de Lyon**. Een uniek kwintet dat nu al meer dan 25 jaar een innovatief nieuw repertoire produceert voor hun instrumenten. Marimbas, vibrafoons, xylofoons en vijf briljante muzikanten, voortdurend strevend naar muzikale

excellentie, reiken hun publiek originele performances aan van werken uit ons muzikale erfgoed, multidisciplinaire shows, alsook werken van hedendaagse componisten. Het resultaat is een eclectisch repertoire van transcripties en nieuwe werk speciaal gecomponeerd voor de groep. Van Lyon (Frankrijk) tot Shanghai, van continent tot continent, verrassen de Percussions Claviers de Lyon het publiek met hun spirituele ritmes en subtiele melodieën, met hun interpretaties van Debussy, Ravel, en Bernstein evenals met hun spannende nieuwe werken voor percussie. De Percussions Claviers de Lyon worden gesubsidieerd door het Ministerie van cultuur door middel van de DRAC Rhône-Alpes, regio Rhône-Alpes Auvergne en de stad van Lyon. Het ensemble wordt ondersteund door SPEDIDAM, SACEM en door zijn Club van sponsors. www.lespcl.com

Muziektheater Transparant (Matterhorn, Borgerhout) gaat als productiehuis vanuit de artistieke en maatschappelijke actualiteit een intensieve dialoog aan met kunstenaars uit verschillende disciplines. Er gaat bijzondere aandacht uit naar de ondersteuning van hedendaagse muzikanten en de ontwikkeling van hun werk. Zo worden er langere trajecten afgelegd met o.a. huisartiesten Wim Henderickx, Annelies Van Parys, Luigi De Angelis en Claron McFadden. Met Translab brengt

Muziektheater Transparant tevens een nieuwe generatie podiumkunstenaars in verbinding met inspirerende artiesten die hen als coach begeleiden. www.transparant.be

SPEELLIJST

Théâtre Croix-Rousse Lyon (Lyon) www.croix-rousse.com	6/3/2018	20:00
	7/3/2018	20:00
	8/3/2018	20:00
Théâtre de la Renaissance (Oullins) www.theatrerenaissance.com	9/3/2018	20:00
	10/3/2018	20:00
Espace Malraux (Chambéry) www.espacemalraux-chambery.fr	13/3/2018	20:00
	14/3/2018	20:00
Le Granit (Belfort) www.legranit.org	16/3/2018	20:00
Maison Culture Bourges	20/3/2018	20:00
	21/3/2018	20:00
La Rampe La Ponatière Echirolles www.larampe-echirolles.fr/	23/3/2018	20:00
Théâtre du Parc d'Andrézieux-Bouthéon www.theatreduparc.com	24/3/2018	20:00
Théâtre Forum Meyrin - Genève www.forum-meyrin.ch	27/3/2018	20:30
Théâtre Saint Quentin en Yvelines http://www.theatresqy.org	30/3/2018	20:30
Concertgebouw Brugge www.concertgebouw.be	28/4/2018	20:00
Operadagen Rotterdam www.operadagenrotterdam.nl	25/5/2018	00:00
Armel Opera Festival (Budapest) www.armelfestival.org	27/6/2018	00:00

COMMUNICATIEMIDDELEN

Website: www.transparant.be/nl/producties/calamityjanebillythekid2017-2018

Teaser: <https://vimeo.com/207087185>

In het Frans: https://www.youtube.com/watch?time_continue=82&v=GM3AiaGoly4

REPETITIEBEELDEN:

Aarzel niet om me te contacteren voor interviews, tickets, foto's en meer

Patricia Van de Velde

Pers & communicatie

Patricia@transparant.be

+32 (0)486 29 99 22

Muziektheater Transparant vzw

Albrecht Rodenbachstraat 21 bus 1, 2140 Borgerhout